

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web: <http://www.eltemps.cat>
Correu electrònic: eltemps@eltemps.cat

Subscripcions: 902 131 025.
L'atenció als subscriptors serà de 9:00 a 14:00 hores.

subscripcions@eltemps.cat

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

President del consell d'administració: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milián.

Coordinadora: Sumpci Palau.

Redacció de València: Xavier Aliaga, Víctor Maceda
i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Àlex
Milián.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton
Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals,
Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert
Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Alfons Llorenç, Glòria
Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira,
Joan Nebot, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda,
Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon
Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés,
Anna Ballbona, Marina Espasa, David Garrido, Ricard
González, Joan Antoni Guerrero, Rosanna Melià, Pelai
Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Josep
Piera, Carles Pont, Montserrat Serra, Lluç Soler, Nicolàs
Tomàs, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Paula Arnas, Arnau Figueras.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Fer, Salvador
Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido i Zaida Torregrosa
(Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Nous projectes: Zaida Torregrosa.

Subscripcions: Sumpci Palau.

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.
Aiguaviva (Gironés).

Dipòsit legal: V-853-1984.

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència
Secretaria de Comunicació

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà:
mecànic, fotoquímich, electroòptic, magnètic, de fotocòpia, ni de cap
altra mena, sense permís de l'editor.

Una il·lusió o una distorsió?

Pablo Iglesias ha presentat el seu partit a Barcelona. El líder de Podemos va congrega una parròquia entusiasta i entregada. Dues mil persones l'esperaven dins el Centre Esportiu de la Vall d'Hebron i dues mil més es van quedar a fora sense poder entrar-hi. Les escenes que s'hi van poder veure van ser les mateixes que en altres punts de l'Estat. Iglesias desperta passions, en la combinació habitual entre personalisme i esperança política. En aquest aspecte la seua oferta és la tradicional. Molts espanyols se senten orfes d'esperança. Decebut amb els partits polítics hegemònics, exigeixen una renovació creïble i trencadora, que no és fàcil. No és fàcil perquè per ser creïble, a Espanya i en qualsevol societat occidental, es pot trencar alguna cosa però no gaires. O més aviat cap.

Seguint aquesta lògica no és estrany que el programa de Podem haja anat perdent utopies a colp de realitats. Entre el seu manifest fundacional, el programa de les eleccions europees i el que afirmen ara moltes promeses han anat diluint-se. No sé sap ben bé què farà la gent de Podem, si arriba a governar, amb el deute públic, ni tampoc si finalment acabaran abonant una paga social. Podria ser, com sol ser, que les expectatives abocades sobre Pablo Iglesias per gent desesperada econòmicament i socialment o indignada amb "la casta" queden empetitides obscenament amb el contrast amb la realitat. Però tampoc no es pot menystenir un fenomen que ha tornat la fe en la política a centenars de milers de persones a Espanya que podrien haver caigut al marge del sistema o en mans d'opcions populistes molt més perilloses. Fins i tot, de l'extrema dreta.

Però Pablo Iglesias visitava fa uns dies Catalunya. I allà la situació no és la mateixa. Com no ho és al País Valencià ni a les illes Balears. A Catalunya la il·lusió és majoritàriament una altra. Una il·lusió que Iglesias no comparteix, perquè a Barcelona va supeditar el dret a decidir dels catalans a un "procés de reforma constitucional". Al líder de Podem això li pot semblar normal o raonable, però no ho és gens. Quin dret a decidir tenen els catalans si queda supeditat al que s'adjudica el Congrés espanyol, que prèviament l'hauria de tolerar amb un llarguíssim i improbable procés constituent? Podem, a Catalunya, pot acabar sent més una distorsió que una il·lusió. Com ho podria ser al País Valencià i a les Illes, on fragmentarà encara més el mapa de les forces progressistes que aspiren a trencar l'hegemonia del Partit Popular. Falta veure si en aquests dos territoris el partit que lidera Pablo Iglesias acaba convertint-se més en una nosa que en una ajuda. Sobretot, nacionalment.

Als nostres lectors

Acostar-se a Déu

Les tecnologies de la informació, la biotecnologia i la nanotecnologia han fet passos de gegant en els darrers anys. Encara en faran més en els que vindran. Aquestes branques de la saviesa humana, de la tecnologia, generen aplicacions cada vegada més sorprenents i ràpides. La combinació de les tres ciències ens podrà fer avançar, amb més solidesa, en l'escala evolutiva i forçar fins al límit la nostra biologia. Si és que n'hi ha, de límit. Podríem esdevenir aviat éssers humans de naturalesa digital. Aquesta setmana Àstrid Bierge ressegueix els

avenços i les esperances de la ciència en els darrers temps i entrevista els seus creadors per determinar els límits que poden trencar en els pròxims anys. Els dits de l'home toquen els de Déu.